Моїх всіх змислів п'ять — зір, смак, слух, нюх,
І ти між ними — доторку чутливий,
Мої всі члени — ряд сварливих слуг —
Всяк слово мовить щире і правдиве:
"Найвищий Суде, завжди справедливий,
Зібрав ти нас і бережеш від зла.
Міць язика людського замала
Тобі ясу воздати на вершинах;
Ти дочка короля, тобі хвала,
Добра матусе, сестро янголина!

Розбийся, серце, сталлю проколись,
Не будь, бодай, таке тверде й суворе,
Як у пустині скеля та колись,
Що з неї струм гебреям сплив прозорий.
Кричи в сльозах за ласкою в покорі;
Стань смирне, тихо, ніжно так зідхни,
Суд восхвали і короля спімни,
Щасти французам, іншим будь учинна,
Дитя небесної височини,
Добра матусе, сестро янголина!

Мої всі зуби, зі своїх ямин
Геть вискочте і дякуйте чемненько,
Гучніше, ніж труба, орган і дзвін,
Забудьте гризти всякі витребеньки;
Лиш уявіть: я вмер, лежу смирненький,
Печінка, жовч, легені — все вже спить;
Моє ти тіло, що мов той ведмідь,
Мов вепр у кал залізло по коліна,
Хвали цей Суд, бо прийде кари мить,
Добра матусе, сестро янголина!

Ласкавий князю, дай мені три дні,
Щоб я прощай сказати міг рідні:
Без неї я — безгрішний жебрачина.
Зволь, Тріюмфальний Суде, це мені,
Добра матусе, сестро янголина!